

Chương 18

Hoa Nguyệt Gió Xuân

Hai người chơi ở thành phố T hai ngày rồi về. Trước khi đi, Phong Bính Thần tặng hai mẹ con nhà họ Chân đá quý đắt tiền, coi như quà gặp mặt. Cuối cùng đã xua tan mọi nghi ngờ của Hứa Lam về anh. Lúc chia tay bà ta nhiệt tình hẳn lên, cũng thân thiết với Thuần Khiết hơn, mời họ thường xuyên về thăm nhà.

Trong phòng chờ, bỗng nhiên Thuần Khiết nhận được điện thoại của tòa soạn tạp chí Feel. Lần này đích thân tổng biên tập mời cô, đồng thời cho biết Ôn Đế đã bị đuổi việc. Đúng là chuyện lạ, tổng biên tập làm thế nào mà biết được mâu thuẫn giữa cô và Ôn Đế? Hơn nữa lại không sợ đắc tội với bách hóa Hùng Thịnh mà mời cô quay về. Kì lạ.

Khi máy bay xuyên qua tầng mây, bay trong trạng thái thẳng băng, cô hỏi Phong Bính Thần vấn đề này.

Phong Bính Thần vờ làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi: “Tổng biên tập nói vậy thật sao”.

“Vâng”.

“Ông ta đúng là... Idiot (thằng ngốc)”.

Anh tức giận nói một câu tiếng Anh, chẳng khác nào mình đứng sau điều khiển. Thuần Khiết tròn mắt nhìn anh một lúc, cuối cùng không nói gì, ngả người vào thành ghế, nhắm mắt.

Phong Bính Thần thấy cô không nổi nóng, đẩy vai cô rồi hỏi: “Giận à?”.

Thuần Khiết không bận tâm đến anh.

Anh tiếp tục giải thích: “Anh tưởng em thích làm tạp chí. Hơn nữa không phải em không đủ năng lực hay phạm sai lầm gì nghiêm trọng. Em vì bị đố kị nên mới phải nghỉ việc. Nếu người khác có thể dựa vào quan hệ để vào tòa soạn, dĩ nhiên anh cũng có thể nhờ vào quan hệ để đuổi cô ta đi mà. Làm như thế là để duy trì cân bằng, tạo ra môi trường cạnh tranh công bằng, tốt đẹp. Em không khen anh lại còn giận đối với anh, cứ như là anh không nên làm như thế ý...”.

Thuần Khiết vẫn không bận tâm đến anh.

Anh lại nói: “Này, em là người phụ nữ của anh. Nếu bị người khác ức hiếp thì anh sẽ rất mất mặt. Lẽ nào em muốn anh ‘mất’ mặt sao?”. Ngừng một lát, thấy cô không có phản ứng gì, anh mới than thở: “Thôi được, anh xin lỗi, anh không nên xen vào chuyện của em mà không được sự cho phép của em. Tha lỗi cho anh chứ?”.

Cuối cùng Thuận Khiết ngược mắt nhìn anh, lạnh lùng nói: “Chỉ xin lỗi thôi sao?”.

Phong Bình Thần bĩu môi: “Thế em còn muốn thế nào?”.

“Chí ít phải có một nụ hôn chứ”.

Phong Bình Thần sững người, chớp chớp mắt rồi bật cười. Sau đó cởi dây an toàn, quay sang hôn cô.

Tối hôm ấy, vệ sinh cá nhân xong, Thuận Khiết lại bật máy tính, lên mạng đọc tin về bức thư tình ấy.

Thông tin vẫn rất hot, bên dưới có người đăng video Tiêu Úc Sơn trả lời phỏng vấn, các fan lại trách móc kẻ vô đạo đức đã đăng tin. Nhưng rất nhiều người đang suy đoán người phụ nữ từ mỗi tình đầu chuyển thành bạn thân rất cuộc là ai. Sau đó có người liên tưởng đến một tin từ mấy tháng trước. Có người dùng điện thoại chụp được ảnh Tiêu Úc Sơn và một cô gái tóc ngắn. Sau nữa lại có người đăng hai bức ảnh Tiêu Úc Sơn đi tuyên truyền cho album hồi tháng năm, bên cạnh cũng có một cô gái tóc ngắn. Thậm chí còn vận dụng kỹ thuật nhiếp ảnh để phân tích, so sánh.

Dĩ nhiên, tạm thời họ vẫn chưa có kết quả.

Nhưng nếu một ngày nào đó sự thật bị điều tra ra thì Thuận Khiết cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Từ tận đáy lòng mình cô khâm phục và sợ hãi trước sức mạnh tìm kiếm thông tin của cư dân mạng. Chỉ cần cho họ chút gợi ý và manh mối, thậm chí họ có thể tra ra xương cốt của bạn.

Có điều phần lớn comment vẫn xoay quanh nội dung của bức thư. Thậm chí có bạn còn kêu gọi người đăng tin công bố. Là người trong cuộc nhưng Thuận Khiết không có cơ hội nhìn thấy bức thư mà ngôi sao nổi tiếng viết cho mình nên cũng cảm thấy vô cùng tiếc nuối. Nghĩ đến những lời Tiêu Úc Sơn nói khi trả lời phỏng vấn có thể thấy rằng anh vẫn tin mình.

Phong Bình Thần bước ra từ phòng tắm, nhìn thấy màn hình máy tính của cô, liền nói: “Sự việc đã được giải quyết rồi, em vẫn còn quan tâm đến nó sao?”.

Thuận Khiết ngả người vào thành ghế, ngẩng đầu nhìn anh. Anh vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt, những đường cong gợi cảm trên cổ, trên ngực, trên cằm, tất cả đều hoàn mỹ, đúng là sự ưu ái của tạo hóa. “Thông tin ấy thú vị lắm sao?”.

“Tò mò mà. Lẽ nào anh không có một chút tò mò nào với thứ có liên quan đến mình sao?”.

“Lãng phí cuộc sống”.

“Đối với hầu hết mọi người mà nói thì ý nghĩa của cuộc sống là ở tin đồn”.

“Đó là với em. Em cứ canh cánh trong lòng như thế, hay là vẫn không quên được bức thư ấy, đúng không?”.

“Đâu có...”.

“Không sao, anh không giận, hay là em đi hỏi thẳng Tiêu Ưc Sơn đi?”.

“Chẳng phải anh ấy đã đi đóng phim rồi sao?”.

“Anh có thể đưa em đến trường quay”.

“Chẳng phải nói là quay kín, không ai được vào cơ mà”.

“Em là người nhà, dĩ nhiên có thể vào”.

“Ặc...”. Thuận Khiết cau mày, nhìn anh với ánh mắt nghi ngờ: “Anh lừa em à? Em thật sự không muốn biết”.

“Thế thì thôi, thực ra anh có backup...”.

“Thật chứ?”. Thuận Khiết nghe vậy, bỗng chốc hai mắt sáng lên.

Phong Bính Thần cười lạnh lùng: “Giả đây”.

Thuận Khiết nản chí.

“Đến giờ nghỉ rồi”.

“Ồ”. Cô nói vậy nhưng vẫn ngồi lì trên ghế, không đứng dậy.

Phong Bính Thần lấy khăn lau đầu, vừa lau vừa bật ti vi.

Một lúc sau lại hỏi cô: “À, rốt cuộc em có quay lại tòa soạn tạp chí không?”.

Thuận Khiết nói: “Dĩ nhiên phải quay lại chứ, nếu không thì thật phụ lòng anh”.

Phong Bính Thần đưa tay vuốt tóc cô, nói với cô bằng giọng điệu rất dễ thương: “Bé ngoan”.

Hai hôm sau, Thuận Khiết quay lại tòa soạn làm việc.

Cô không nói với ai cả, tổng biên tập đưa cô vào phòng làm việc, trình trọng giới thiệu cô là nhân tài đã quay trở lại. Đồng nghiệp không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. Catherine cũng ngạc nhiên. Nhưng chị ta rất “lão luyện”, đã sớm nhận ra có gì đó bất thường khi Giang Văn thôi việc. Bây giờ Thuần Khiết quay về chắc chắn cũng có lí do. Có điều những người dưới tay chị ta đều không làm được việc, dù sao thì Thuần Khiết quay lại cũng tốt, vì thế rất nhiệt tình chào đón cô.

Hôm sau, bỗng nhiên tổng biên tập tìm chị ta hỏi về năng lực làm việc của Thuần Khiết trước đây. Trong lúc nói chuyện, ngỡ ý vị trí giám đốc sáng tạo vẫn còn trống. Lúc ấy chị ta mới cảnh giác, dò xét thái độ của tổng biên tập, nói rằng năng lực của cô cũng được nhưng để làm giám đốc sáng tạo thì vẫn còn một vài thiếu sót.

Buổi tối, chị ta làm thêm đến tám giờ mới về. Thuần Khiết cũng ở lại xem lại tài liệu, tìm hiểu một vài chuyện xảy ra trong thời gian mình nghỉ việc. Chị ta liền gõ cửa, hẹn Thuần Khiết đi uống nước.

Hai người đến quán bar. Catherine cũng thẳng thắn, trực tiếp nói với cô ý của tổng biên tập, hỏi suy nghĩ của cô. Thuần Khiết quay về tòa soạn là do Phong Bính Thần, cô có chút tự tôn, không muốn nhân cơ hội này thăng chức. Huống hồ Catherine chủ động tìm cô nói chuyện này, chắc chắn cũng không phải có ý cho cô thăng chức, nếu không trực tiếp chúc mừng cô là được.

Cô suy nghĩ một chút, nói kinh nghiệm còn non yếu, sau đó đề cử Tô San.

Catherine không ngờ cô lại từ chối nên có chút ngạc nhiên. Xã hội bây giờ cạnh tranh khốc liệt, những người mới đi làm ai cũng chỉ muốn một bước lên trời. Sự lựa chọn của Thuần Khiết nằm ngoài suy đoán của chị ta, hơn nữa người mà cô đề cử cũng chính là người mà chị ta ưng ý nhất nên không khỏi thay đổi cách nhìn về cô. Qua đó cũng kính trọng thêm vài phần.

Bước vào cuối hạ, đúng dịp trang phục thu đông của các nhãn hiệu lớn xuất hiện trên thị trường.

Hôm ấy sau khi tan ca, Lisa kéo Thuần Khiết cùng đi dạo phố. Họ không mua được hàng hiệu, thông thường là xem kiêu dáng trước, sau đó đi tìm hàng fake.

Hai người vào mấy cửa hàng đồ hiệu, hàng Chanel, khu đá quý, đồng hồ đeo tay, phụ kiện, bất ngờ gặp Ôn Đế ở khu thời trang. Cô ta nhìn thấy Thuần Khiết, thù cũ hận mới trời dậy, nhìn họ từ đầu đến chân rồi mỉm cười giễu cợt: “Hai người mà cũng dám vào chỗ này sao?”.

Thuần Khiết coi như không nghe thấy, không thèm để ý đến cô ta.

Lisa nghe mà thấy chối tai, không kìm được nói: “Pháp luật không quy định không được đến”.

“Chị mua được không?”.

“Cô có tiền thì mua cả cửa hàng đi”.

Ôn Đế bị chặn họng không còn gì để nói, một lúc sau mới nói: “Tôi có tiền, thích mua gì thì mua, có mua cửa hàng này hay không liên quan gì đến chị?”.

“Thế thì chúng tôi có mua quần áo hay không cũng không liên quan đến cô”.

“Tôi mua được, nhưng không mua, còn hai người cơ bản là không thể mua nổi. Như thế giống nhau sao?”.

Lisa không biết nói gì.

Thuần Khiết cười khẩy và nói: “Tôi biết nhà cô có tiền, phiền cô về nhà mình mà khoe khoang, đừng có mang cái mùi khó ngửi ấy ra bên ngoài không người ta chết ngạt mất”.

Ôn Đế tức đến tái cả mặt, không nói được lời nào.

Nhân lúc ấy Thuần Khiết kéo Lisa đi.

Hai người bị làm cho mất hứng, dạo một vòng rồi ai về nhà nấy.

Thuần Khiết về gặp Phong Bính Thần, không kìm được bực tức nói chuyện này với anh. Nào ngờ anh nghe xong liền mắng một câu: “Đáng đời!”.

Thuần Khiết không ngờ lại nhận được hai từ ấy, bỗng chốc người cứng đờ, tròn mắt nhìn anh.

Anh bật cười: “Thẻ tín dụng của em có thể mua hết tất cả hàng Chanel, ai bảo em không dùng.”

Thuần Khiết thờ phào, ngồi xuống sofa và nói: “Vậy à, lần sau nếu gặp cô ta, nhất định phải khiến cô ta trợn mắt há mồm”.

Phong Bính Thần bật cười, tiếp tục đọc tài liệu.

Một thời gian sau, bỗng nhiên bách hóa Hùng Thịnh liên tiếp xảy ra những thông tin tiêu cực, cổ phiếu liên tục rớt giá, có tin đồn nói rằng một doanh nghiệp nào đó có ý mua nó.

Thuần Khiết quay lại tòa soạn, việc nghỉ ngơi hàng ngày cũng không ổn định nữa, thường xuyên phải làm thêm, đi công tác gấp ngày, hết giờ làm cũng có các loại hoạt động, rất nhiều chuyện lật vật. Catherine bắt đầu giao cho cô phụ trách vài việc quan trọng. Như vậy dĩ nhiên không còn nhiều thời gian dành cho Phong Bính Thần nữa.

Đúng nửa tháng cô không bước chân vào căn phòng sang trọng của anh. Điều đó khiến anh vô cùng tức giận, nói chuyện điện thoại chỉ trích cô vong ơn phụ nghĩa, không giữ lời hứa, còn uy hiếp sẽ khiến cô mất việc nhưng vô ích.

Trên thực tế Phong Bích Thần cũng bận. Đường CaNam và Phong Bình đi nghỉ tuần trăng mật, toàn bộ bộ phim giao hết cho anh. Tổng Ngải Lâm cứ dăm ba bữa lại gọi điện cho anh, gặp chút chuyện là đến tìm anh, không thì hẹn anh gặp mặt nói chuyện. Anh nhận ra cô ta có ý đồ nhưng chỉ vờ như không biết, nảy ra ý sai người mua nhẫn đôi của một nhãn hiệu đá quý nổi tiếng nào đó, đeo một chiếc vào tay, khi gặp mặt nói chuyện với cô ta, bình thần vượt ve vại cái, cô Tổng sẽ biết mà tự rút lui.

Có một lần anh đến trường quay, buổi tối mời cả ekip đi ăn cơm. Nhờ phúc của Tiêu Úc Sơn mà mấy người cùng lên báo. Tổng Ngải Lâm ngồi cạnh anh. Anh chỉ lộ nửa người mà Thuần Khiết cũng có thể nhận ra, gọi điện thoại đến hỏi tội anh.

Nhưng như vậy lại giúp anh tìm thấy một phương pháp hiệu quả để kích cô.

Chuyện này mới qua đi chưa được mấy hôm thì chuyện anh và nữ chính Cố Băng ăn cơm lại được đăng trên báo lá cải.

Cuối cùng vào đúng ngày cuối tuần, Thuần Khiết sau hai mươi bảy ngày biến mất lại xuất hiện trong căn phòng của anh. Cô mặc bộ váy đồng phục màu ghi, tay xách túi laptop, cắt kiểu tóc mới trông càng hoạt bát, nhanh nhẹn. Phong Bích Thần không đợi cô đặt túi xuống liền vui mừng ôm hôn cô để thỏa lòng mong nhớ. Nhưng Thuần Khiết lại gạt anh ra, ném túi xuống sofa, giày cũng không cởi mà đi kiểm tra phòng ngủ.

Phong Bích Thần tươi cười nói: “Từ khi em đi, không có người phụ nữ khác vào đó”.

Thuần Khiết không bận tâm, hăm hứ nói: “Em kiểm tra là biết”.

“Tuân mệnh”.

Phong Bích Thần lớn tiếng cười, vui vẻ đi ra quầy bar rót cho cô cốc nước giải khát. Rõ ràng là cô đi làm về là đến đây luôn, trên cổ vẫn còn lấm tẩm mồ hôi.

Anh vừa lấy ra hai chai bia thì nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Thuần Khiết: “Đây là cái gì?”.

Phong Bích Thần quay đầu nhìn, chỉ thấy cô đứng ở cửa phòng ngủ, ngón giữa tay phải treo chiếc quần lót chữ T, màu đỏ đậm, vô cùng gợi cảm. Anh không khỏi tái mặt: “Em tìm thấy ở đâu?”.

“Trong khe sofa”.

“Anh chưa bao giờ nhìn thấy”.

Thuần Khiết nghiêm túc nhìn anh, lạnh lùng nói: “E rằng trí nhớ của anh không được tốt”. Phong Bính Thần cũng có chút nghi ngờ, lẽ nào trước đây Eva đã để lại, lúc dọn dẹp quần gia không phát hiện ra?

Thuần Khiết thấy anh không nói gì, vẻ mặt càng lạnh lùng hơn, đôi mắt sáng cũng bỗng chốc trở nên âm u.

Phong Bính Thần thấy vẻ mặt của cô rất lạ, nhưng quả thực mình rất oan uổng, vội vàng lắc đầu nói: “Thật sự anh chưa thấy bao giờ, không biết chừng là của quần gia, phòng ngủ của anh chỉ có bà ta mới có thể vào...”.

Thuần Khiết nhìn chằm chằm vào mắt anh và hỏi: “Anh chưa nhìn thấy bao giờ thật chứ?”.

Phong Bính Thần kiên quyết nói: “Thật sự là chưa”.

Thuần Khiết vẫn không nói gì, lạnh lùng nhìn anh. Phong Bính Thần bị cô nhìn tới mức sống lưng lạnh buốt, đang định giơ tay thề thì bỗng nhiên cô bật cười, gạt đầu và nói: “Nếu đã thế thì em lại mặc nó vào vậy”.

Nghe vậy, Phong Bính Thần suyt thì tắc thở, ngây người một lúc lâu, tròn mắt nhìn cô, vừa tức vừa buồn cười. Thuần Khiết bước lại, nhón chân hôn lên môi anh qua quây bar.

Cô trêu chọc Phong Bính Thần, dĩ nhiên tối hôm ấy cũng không có kết cục tốt đẹp, đến tận sáng hôm sau anh vẫn không cho cô dậy đi làm.

“Em dọn sang đây ở đi...”.

“Đi làm không tiện”.

“Anh bảo lái xe đưa em đi”.

“Thôi xin, em đi làm ở tòa soạn tạp chí chứ có phải ở nhà Trắng đâu”.

“Thế anh dọn sang chỗ em nhé”.

Thuần Khiết bật cười: “Anh có thể quen được còn em thì không”.

Phong Bính Thần kì lạ hỏi: “Em có gì mà không quen?”.

“Không tương xứng”.

“Thế thì em dọn sang đây đi”.

“Nghe nói quan hệ sống thử thường không lâu dài...”.

“Thế thì chúng ta dùng sex để duy trì”.

Thuần Khiết không biết nói gì.

Hai người lại mây mưa nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cô mới nhận được ân điển dậy đi làm.

Buổi tối cô về nhà đúng giờ, Phong Bính Thần vẫn chưa về, cô ôm laptop ngồi trên sofa xem phim.

Tám giờ, tám rưỡi, chín giờ... kiên nhẫn chờ đến mười rưỡi, cuối cùng anh cũng về. Vào nhà vệ sinh tắm rửa xong, anh đi ra ngồi xuống cạnh cô và nói: “Anh hỏi em một chuyện”.

“Cái gì?”. Cô không ngẩng đầu.

“Nam chính không thể hôn nữ chính, em có cách giải quyết nào hay không?”.

“Bảo nữ chính xịt thêm chút nước xịt thơm miệng...”. Thuần Khiết vẫn không rời mắt khỏi màn hình.

Phong Bính Thần bật cười một tiếng: “Vấn đề không phải là hôi miệng, mà là...”.

Thuần Khiết ngắt lời anh: “Sao anh biết?”.

Phong Bính Thần sững người: “Cái gì?”.

“Sao anh biết nữ chính không bị hôi miệng?”.

Phong Bính Thần cứng lưỡi: “Anh nói chuyện với cô ta”.

“Gần tới mức có thể ngửi thấy hơi thở của cô ta sao?”.

Phong Bính Thần dờ khóc dờ cười: “Này, em thật vô lí?”.

“Sao em lại vô lí, nói câu nào không hợp logic sao?”. Lúc nói Thuần Khiết vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình, không quay sang nhìn anh.

Phong Bính Thần mim cười: “Anh biết rồi, em vẫn còn ghen, vẫn giận chuyện kia, đúng không?”.

Cuối cùng Thuần Khiết ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mặt anh, lạnh lùng nói: “Tốt nhất anh an phận một chút, về nhà đúng giờ, đừng có đi khắp nơi trên hoa gheo nguyệt, nếu để em bắt gặp thì anh chết chắc”.

Ồ, thì ra là trách anh về muộn. Phong Bính Thần bật cười, quay sang hôn cô. Anh vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt. Thuần Khiết vội đẩy anh ra: “Nước chảy xuống laptop rồi, mau đi ra”.

Phong Bính Thần hăm hứ: “Có gì to tát chứ, anh đèn em cái mới”. Nói rồi bỏ chiếc laptop trên đùi cô sang một bên rồi đẩy cô nằm xuống.

Sau màn hôn nồng cháy, nỗi giận dữ của Thuần Khiết được xua tan, liền nghiêm túc hỏi anh: “Mấy hôm trước chẳng phải anh nói là đã quay xong rồi sao?”.

“Chỉ còn cảnh hôn cuối cùng thôi, không thể quay được”.

“Vì sao?”. “Nam chính quá e thẹn, không thể tiếp xúc với nữ giới ở khoảng cách gần”.

“Thật không dám tin bây giờ còn có người đàn ông như vậy, anh ta xuyên không đến đây chắc?”.

“Chắc là vậy”.

“Nếu khó khăn thì không quay nữa”.

“Phải quay!”.

“Vậy thì tìm diễn viên đóng thế là được”.

“Đóng thế?”.

“Đúng vậy, khóa thân còn có người làm, chắc cũng có thể tìm được người đóng thế cảnh hôn này”.

“Thế mà em cũng nghĩ ra được”.

Thuần Khiết đứng dậy, tinh nghịch hỏi anh: “Em có thể phỏng vấn anh ta được không?”.

“Phỏng vấn anh ta?”.

“Đúng vậy, một diễn viên như anh ta có thể coi là có một không hai, chắc chắn sẽ rất hot”.

“Em làm ở tạp chí thời trang, đừng có biến thành tạp chí lá cải”.

“Độc giả mua mới là tạp chí, không mua thì là một đồng giấy vụn. Anh thử nghĩ xem, ngay cả một bộ phim anh ta cũng chưa từng đóng mà đã được chọn làm vai chính, lại còn để Tiêu Úc Sơn làm nền, độc giả chắc chắn rất tò mò, em cũng sắp chết vì tò mò rồi...”.

“Không được”.

“Thôi xin! Em là người mình mà”.

Phong Bính Thần cười lạnh: “Người mình? Thế mà em cũng nói được”.

Thuần Khiết nhìn anh với ánh mắt vô tội.

“Ngày mai anh đi Los Angeles bàn về vấn đề phát hành phim, dự tính khoảng một tuần, đợi đến khi anh về, anh hi vọng em đã ngoan ngoãn dọn đến, nếu không thì... hừm hừm!”. Anh há hốc hai tiếng, đứng dậy đi vào phòng ngủ, một lúc sau ôm gối của mình ra ngoài, bực tức nói: “Tối nay anh ngủ ở phòng khách, em đừng có mà sàm sỡ anh nữa”.

Thuần Khiết sửng người hai giây, không tìm được phì cười.

Phong Bình Thần không để ý đến cô, quả nhiên ôm gối vào phòng khách, sau đó đóng cửa. Cô bước lại gõ hai cái, không có phản ứng. Cô lại ngọt nhạt nói với anh một hồi, nhận lời ngày mai sẽ dọn đến nhưng anh vẫn không có phản ứng. Cô bất chợt nhớ ra cửa cách âm rất tốt, những lời từ tận đáy lòng lúc này đều là tự nói với mình.

Hôm sau khi Phong Bình Thần bay đến Los Angeles, Thuần Khiết liền nhận được một nhiệm vụ, phỏng vấn Tiêu Úc Sơn.

Vẫn là mở cuộc họp chọn đề tài, mọi người nhất trí cho rằng hiện nay bộ phim *Thiên ngoại lai khách* đang rất được quan tâm. Trong số những diễn viên đã lộ diện, Tiêu Úc Sơn không những có cơ bắp săn chắc, gợi cảm mà còn hóa thân thành hiệp khách áo trắng, trong nháy mắt giết chết vô số thiếu nữ, được hàng triệu fan mong đợi.

Ngoài ra còn có một điểm nóng nữa là người mới thân bí đảm nhiệm vai nam chính. Nghe nói thân thủ của anh ta khiến nhà chỉ đạo võ thuật nổi tiếng vô cùng hài lòng, hết lời khen ngợi anh ta là một bậc kì tài. Nữ chính Cố Băng khi trả lời phỏng vấn đã tiết lộ, anh ta là nam chính ít lời thoại nhất trong lịch sử điện ảnh.

Họ vốn hi vọng được phỏng vấn diễn viên mới này nhưng thông tin về anh ta gần như bằng không, chẳng ai biết anh ta chui từ đâu ra. Mọi người lại so sánh Tiêu Úc Sơn và Cố Băng một hồi, cuối cùng vẫn chọn Tiêu Úc Sơn. Một năm phỏng vấn cùng một ngôi sao hai lần là chuyện trước đây chưa từng xảy ra. Qua đó có thể thấy Tiêu Úc Sơn lớn như thế nào.

Catherine biết anh ta vốn rất khó chiều. Gần đây các tờ báo, tạp chí muốn phỏng vấn anh ta nhiều không kể xiết, toàn bộ đều bị từ chối, chỉ có thể để Thuần Khiết đi thử vận may. Từ khi xảy ra chuyện thư tình, Thuần Khiết và Tiêu Úc Sơn không hề liên lạc với nhau. Cô rất muốn gặp mặt giải thích với anh, ngặt nỗi anh phải quay kín trong trường quay, lại sợ cơn ghen của Phong Bình Thần nổi lên, đành phải từ bỏ ý định này. Bây giờ cuối cùng đã có cơ hội lấy việc công làm chuyện riêng.

Cô vạch ra kế hoạch phỏng vấn, gọi điện cho Tiêu Úc Sơn. Anh tắt máy, cô liền để lại lời nhắn. Chiều hôm sau anh mới gọi lại, giọng khàn khàn, hẹn cô đến nhà uống trà chiều. Qua giọng nói trong điện thoại, hình như anh không hề bị ảnh hưởng từ chuyện thư tình mà thay đổi thái độ với cô.

Đợi đến khi gặp mặt nhau cô mới phát hiện thời gian gần đây anh có không ít thay đổi. Đầu tiên là tóc cắt ngắn, da cũng sạm hơn một chút, cơ bắp cũng rắn chắc hơn. Vì các đường nét quá hoàn mỹ nên khiến người ta có cảm giác rất mềm mại, bây giờ lại có thêm vài phần mạnh mẽ.

Thuần Khiết nhìn thấy anh, ngoài mặt cô không biểu lộ nhưng trong lòng vẫn có chút không tự nhiên. Tiêu Úc Sơn thì tỏ ra như chưa từng xảy ra chuyện gì, mỉm cười chào cô: “Cậu uống gì?”

“Tuỳ cậu”. Nhìn khay trà hoa lê tao nhã trên bàn, cô nói: “Uống trà đi...”

Anh liền pha trà, mặc chiếc áo sơ mi trắng nhăn nhúm, tay áo xắn đến khuỷu tay, quần Âu màu đen rộng, dép lê, dáng vẻ có chút uể oải: “Quay lại khi nào vậy?”

Thuần Khiết biết anh hỏi chuyện tòa soạn, mỉm cười nói: “Sắp hai tháng rồi”.

“Rất thích ngành này sao?”

“Là ngành này tự đến”. Thuần Khiết cười: “Giọng cậu hơi khàn...”

“Không thoải mái lắm, hai hôm trước thu nhạc cho phim...”

Nói đến đây, Thuần Khiết lập tức nắm lấy cơ hội đi vào chủ đề chính, phỏng vấn về điện ảnh. Hai người nói chuyện vài phút, nói đến nam chính Sở Phụng Minh, Tiêu Úc Sơn không tiếc lời khen, nói anh ta là một người thanh khiết thuần túy hiếm có. Thuần Khiết rất ít khi nghe người ta đánh giá một người đàn ông như thế. Thông thường mọi người sẽ nói, thông minh nhanh nhẹn, chín chắn đĩnh đạc, đôn hậu chất phác... Thanh khiết thuần túy giống như nói về những cô gái cao quý. Trí tò mò của cô trỗi dậy, liền hỏi thêm vài câu liên quan đến Sở Phụng Minh, bất mãn, cau mày nói: “Rốt cuộc cậu phỏng vấn ai?”

Cô vội hỏi: “Phải làm thế nào mới có thể phỏng vấn anh ta?”

Tiêu Úc Sơn nhíu mày, nheo đôi mắt đen láy nhìn cô: “Điều này thì nên đi hỏi Phong Bính Thần”.

Thuần Khiết bối rối, gượng cười ngượng ngùng.

Tiêu Úc Sơn vốn tính lạnh lùng, quen được chiều chuộng, tính khí có phần nóng nảy. Nói ra rồi mới nhận ra mình có chút kích động, lại giải thích hai câu:

“Anh ta không trả lời phỏng vấn, cũng không tham gia bất cứ hoạt động tuyên truyền nào”.

“Thế chẳng phải là còn kiêu hơn cậu...”.

“Anh ta quá e thẹn”.

Lần thứ hai Thuần Khiết nghe nói anh ta e thẹn, trong lòng càng tò mò, đang định hỏi e thẹn như thế nào thì nghe thấy Tiêu Úc Sơn nói: “Anh Phong tài lực hùng hậu, coi quay phim là trò đùa. Bọn mình cũng rất thoải mái, không cần phải xuất đầu lộ diện đi tuyên truyền”.

“Đâu có, anh ấy cũng quan tâm đến rating...”.

“Minh không muốn biết suy nghĩ của anh ta”. Tiêu Úc Sơn ngắt lời cô.

Thuần Khiết lại khó xử, im lặng một lúc rồi hỏi: “Rốt cuộc hai bức thư cậu gửi cho mình viết gì?”.

Sắc mặt của Tiêu Úc Sơn thay đổi, kinh ngạc hỏi: “Lẽ nào cậu vẫn chưa đọc?”.

Thuần Khiết lắc đầu tỏ ý chưa đọc, sau đó giải thích với anh về chuyện đã xảy ra, cảm thấy vô cùng có lỗi với anh.

Tiêu Úc Sơn nghe xong, im lặng một lúc mới nói: “Nếu cậu chưa đọc, vậy cứ coi như không biết thì hơn”.

“Nói đi mà”. Thuần Khiết khẳng khẳng yêu cầu.

“Bỏ đi”.

Thuần Khiết không biết nói gì, nhìn Tiêu Úc Sơn không nói một lời.

Tiêu Úc Sơn nhìn vẻ mặt của cô, không kìm được cười: “Lẽ nào mình nói ra thì có thể thay đổi điều gì sao?”.

Thuần Khiết im lặng một hồi, khẽ lắc đầu. Cô biết không thể thay đổi được gì. Nhưng suy cho cùng mối tình đầu đến muộn mười năm, khoảng thời gian đẹp đẽ trong cuộc đời đã bị vận mệnh cướp đi, ít nhiều cũng có chút không cam tâm.

Tiêu Úc Sơn bỗng cười và nói: “Lúc đầu mình cảm thấy cậu quá vô tình. Thì ra cậu không nhận được. Chỉ tại lòng tự tôn của mình quá cao, mình nên liên tục viết không ngừng, sẽ có một ngày cậu nhận được”.

Thuần Khiết cũng cười: “Cậu không đọc câu chuyện cười kinh điển ấy sao, không biết chừng mình sẽ yêu người đưa thư đấy”.

Tiêu Ưc Sơn mỉm cười thở dài: “Nhu thế cũng tốt, cuộc đời hoàn mỹ nên có vài phần nuối tiếc”.

“Đúng vậy. Nếu hồi ấy chúng mình đến với nhau thì chưa chắc đã có kết quả tốt đẹp”.

“Sao cậu biết không có kết quả tốt đẹp?”.

“Có ca sĩ thần tượng nào đơm hoa kết trái với mối tình đầu cơ chứ?”.

Tiêu Ưc Sơn lại hỏi lại: “Ai bảo cậu là mối tình đầu của mình?”.

Thuần Khiết lại xấu hổ, ngượng ngùng nói: “VẬY cứ coi như mình ăn dưa bỏ đi”.

Tiêu Ưc Sơn không nói gì. Hai người nhìn nhau một lúc, bỗng nhiên bật cười.

Thuần Khiết uống hết cốc trà rồi đứng dậy chào anh: “Không còn sớm nữa, mình nên về rồi”.

“Nhu thế được coi là phỏng vấn xong rồi sao?”.

“Xong rồi...”.

“Không cần chụp ảnh sao?”.

“Có chứ, chỉ là hôm nay nhiếp ảnh gia bận, mình sốt ruột nên đến trước, sợ cậu không có thời gian...”. Thực ra là sợ Phong Bích Thần quay về sẽ phản đối.

“Mấy ngày hôm nay mình đều rảnh, nếu nhiếp ảnh gia có thời gian, nói cho mình biết thời gian và địa điểm là được”.

“Ok”.

Tiêu Ưc Sơn mời cô ở lại ăn cơm. Cô khéo léo từ chối, lấy túi rồi vắt áo khoác lên cánh tay. Anh thay giày, cầm chìa khóa xe đưa cô về: “Mình đưa cậu về, ở đây khó bắt xe lắm”.

Thuần Khiết cảm thấy từ chối thì thật bất lịch sự nên mỉm cười cảm ơn anh. Họ đã gỡ bỏ mọi hiểu lầm trước đây, thật sự giống như những người bạn cũ.